Človek, njegovo poslanstvo na Zemlji in njegov končni cilj

Krščansko-teozofski spis št. 59
II. del, 2. zvezek

Avtor F. W.
Izdal Franz Schumi
Založba Franza Schumija v Zürichu 1906
Prevedel Renato Grobelnik
Uredil Janko Žagar
www.novorazodetje.si

Vsebina:

Predgovor 1
Predgovor avtorja 1
Uvod 2
1. Trojnost človeka 4
2. Trojnost Boga 6
3. Naš odnos do Boga 8
4. Poslednji dan 11
5. Kdo je Bog? 11
6. Veliki petek 15
7. Poduhovljenje človeštva 16
8. Kaj pomeni duhovna smrt? 17
9. Očetova beseda 18
10. Kristus, rojen brez greha 19
11. Pravo čaščenje Boga 20
12. Notranji svet 21
13. Duh in njegovo telo 22
Opombe 25

Predgovor

Ker se za to knjižico, ki je z blagoslovom Gospoda Jezusa že storila veliko dobrega, še vedno kaže živahno zanimanje, je nov ponatis znova povsem upravičen. Naj tudi to novo izdajo spremlja blagoslov Gospoda Jezusa in naj tako mnogim ljudem pokaže pravo pot do cilja, da bo svetlobe vedno več. Naj Bog tako uredi!

Brat C. B., Altona, marec 1906

Predgovor avtorja

Vsakemu pozornemu opazovalcu, ki se nagiba h kateri koli duhovni smeri, je jasno, da se v sedanjem času tako na verskem kakor tudi na okultnem področju očitno kažejo močni tokovi.

V dveh silnih nasprotnih polih išče po eni strani človeštvo, pravzaprav večina človeštva, svojo domnevno srečo v mrtvem materializmu, tako da si prizadeva pridobiti zaklade, bodisi na pravičen bodisi na nepravičen način; po drugi strani pa tudi že marsikje mnogi ljudje začenjajo razmišljati o tem, da jim materialna posest in vsi posvetni užitki, naj bodo še tako raznoliki, navidezno mamljivi in lepi, vendar ne morejo prinesti notranjega miru in prave sreče. Saj vendar vidimo, kako se na duhovnem področju povsod ustanavljajo družbe in združenja, da bi iskali svetlobo in resnico ter prodrli v skrivnosti duhovnega. Nadalje vidimo, kako so se iz tako preprostega krščanskega nauka

oblikovale številne sekte; prvič je to zanesljiv dokaz, da človek v sebi čuti neko nezavedno ali nerazložljivo hrepenenje, da bi se približal nečemu višjemu, kakor mu to ponuja svet. Drugič, je to tudi najzanesljivejši dokaz, da je krščanski nauk v skoraj dva tisoč letih svojega obstoja sicer postal dobro poznan, vendar še zdaleč ni bil razumljen; kajti če bi bil krščanski nauk pravilno razumljen, iz njega nikakor ne bi mogle nastati razprtije in sektaštvo, prav tako pa ne bi bilo mogoče, da bi Sveto pismo razlagali na tako različne načine.

Toda poleg vse te zmede se že leta od vsepovsod oglašajo glasovi: »Rad bi vedel, zakaj je človek na svetu, kakšen je namen njegovega zemeljskega življenja, kaj je njegov končni cilj; ali obstaja življenje po smrti in dalje: ker imamo vendar vsi lahko samo enega Boga, kdo je torej naš Bog in kaj je Bog?«

Da bi med vsemi globlje mislečimi ljudmi o tem razširil nekaj svetlobe, sem se čutil poklicanega, da svojim bližnjim posredujem pričujoče malo delo, ki obravnava čisti nauk, kakor ga je Kristus med Svojim zemeljskim življenjem ljudi osebno učil. Da pa mi nihče ne bi mogel očitati, da si drznem na podlagi lastnega spoznanja iskalcem svetlobe in resnice sam kazati najbolj ravno in najvarnejšo pot, naj bo tukaj povedano, da sem svetlobo, ki jo ponujam iskalcu, črpal iz čiste krščanske teozofije in jo v kratkih obrisih jasno strnil, da bi jo posredoval vsakomur, ki želi spoznati sebe in svojega Stvarnika. Zato to malo knjigo iz srca priporočam vsakomur v branje.

Sem daleč od tega, da bi si pripisoval pisateljsko nadarjenost ali se želel na kakršen koli način postavljati v ospredje, da bi blestel pred svetom. Ne, gre mi samo in edino za to, da bi pripomogel k temu, da bi bili moji bližnji osvobojeni vezi zmotnih naukov in da bi jim bila dana jasnost glede tega, kar jim je nerazumljivo.

V tej mali knjigi je globoki smisel čistega krščanskega nauka podan v preprostih, skromnih besedah; kajti močno bi zgrešili, če bi preprostemu človeku, ki mu je knjiga predvsem namenjena, ponudili veliko razpravo, napisano v znanstvenem slogu in posejano s številnimi tujkami, ki bi samo zmedle čute, ne pa okrepile srca.

Naj se torej ta mala knjiga blagoslovljeno širi med iskalci svetlobe in resnice ter jih vodi na pot notranjega miru in edine prave, večno trajajoče sreče.

Avtor F. W.

Uvod

V vseh časih – in tako je še danes – je nekaj povsem vsakdanjega, da si marsikdo zastavlja dobro znana vprašanja: Kaj je pravzaprav človeško življenje? Zakaj smo ljudje prišli na svet, da bi svoje tako kratko bivanje preživljali v skrbeh, naporih, bedi in najbridkejših razočaranjih, nato pa nazadnje do dna izpraznili še grenko čašo pelina – namreč da se moramo prebiti skozi neizogibno poslednjo uro in se boriti s smrtjo?

Nadalje se prav tako pogosto sliši vprašanje: »Zakaj je vendar vse na svetu tako krivično razdeljeno, da ima na primer eden bogastvo v izobilju, medtem ko se mora drugi od zgodnjega jutra do poznega večera truditi in se pogosto niti za svoje najbližje ne more

oskrbeti z ljubim kruhom? Če naj bi res obstajal Bog, vsemodri Bog, zakaj je potem vse tako narobe uredil in zakaj sem bil prav jaz od vsemodrega in pravičnega Boga določen za to, da tako žalostno preživljam svoje kratko bivanje na tej Zemlji, brez veselja, v skrbeh in naporih?«

Tako zvenijo vsakdanje pritožbe mnogih tisočev in resnično takšna vprašanja so dovolj resna, da si zaslužijo podrobnejšo obravnavo. Preden pa se podrobneje posvetimo takšnim vprašanjem, je predvsem potrebno izvedeti, kaj smo ljudje, to pomeni: kaj pravzaprav sestavlja naše bistvo.

Vsak globlje misleči človek, ki se ni popolnoma izgubil v posvetnih stvareh, ve, da je sestavljen iz telesa, duše in duha; toda kaj je ta trojnost človeka, združena v enem samem bitju, se zdi večini človeštva nerešljiva uganka.

Čeprav je znanost v zadnjih desetletjih naredila tako velikanske, občudovanja vredne in ogromne napredke, človeštvu kljub vsemu nikoli ne bo uspelo z vidika znanosti raziskati in razložiti trojnosti človeka. To je iz preprostega razloga nemogoče, ker znanost oziroma posvetna modrost ne more niti za las prodreti onkraj snovnega oziroma materije; kajti tam, kjer se snovno konča in se začne duhovno, je znanosti (svetni modrosti) postavljen nepremostljiv prepad, nepredirna pregrada, in sicer prav zato, ker je materija sama po sebi mrtva. Znanost torej deluje samo v mrtvem; hoteti pa iz mrtvega raziskati duhovno, ki oživlja materijo, je nemogoče.

Kar pa vemo o duhovnem bistvu človeka, ki sestavlja njegov pravi »jaz«, njegovo »življenje«, njegov »obstoj«, nas uči čista krščanska teozofija.

Če se zdaj vprašamo: »Ali je sploh potrebno vedeti, kaj je naše telo, kaj je naša duša in kaj je naš duh?«, odgovarjamo: Brez dvoma je potrebno, da človek najprej spozna samega sebe, preden želi razumeti in doumeti, s kakšnim namenom je na Zemlji, kakšno je njegovo poslanstvo tukaj na Zemlji in kakšen naj bi bil njegov končni cilj; predvsem pa mora spoznati svojega resničnega Boga in Očeta, od katerega je vendar nekoč izšel in h kateremu se mora zaradi lastnega zveličanja vrniti – to je, če človek svojega duhovnega življenja ne izgubi tako, da se popolnoma odvrne od svojega večnega Boga in Očeta in ga s tem sam uniči; v takem primeru zavest na onem svetu skupaj z duhovno smrtjo seveda za vse večne čase preneha.

Morda bodo mnogi skeptiki (neverujoči), pa celo takšni, ki se imenujejo verujoči kristjani, pri branju tega malega dela ostro, vendar gotovo brez utemeljenega razloga nasprotovali marsičemu, česar nočejo razumeti. Takšnim bralcem pa svetujem samo, naj se najprej podrobneje poglobijo v stvar, preden, kakor pravi pregovor, »z otrokom vred izlijejo tudi kopalno vodo«. Zato naj vsak najprej sam natančno preišče, preden se morda odklonilno postavi do nečesa, česar ne pozna, in si o tem ustvari sodbo; kajti ne da bi človek neko stvar natančno preučil in spoznal, nihče, pa naj bo še tako učen človek na svetu, ne more podati pravilne sodbe.

1. Trojnost človeka

Človek je sestavljen iz telesa, duše in duha, združenih v enem bitju. Telo je zunanje, duša notranje in duh najbolj notranje.

Kakor je na primer pri drevesu skorja vidna, groba zunanja ovojnica in je tudi človeško telo njegova groba, zaznavna ovojnica, tako kot je les pod skorjo drevesa šele njegovo pravo bistvo, tako je tudi človeška duša bistveni, našemu telesnemu očesu nevidni duhovni človek sam.

Duša je naše eterično telo, ki ga imamo v polni zavesti na onem svetu; glede na našo zunanjo telesnost je homogena, torej istovrstna, in nazadnje, kakor je jedro najgloblje v notranjosti drevesa, po katerem se razširjajo vsi življenjski sokovi, da bi se razvijalo in razcvetelo, tako se tudi duh človeka nahaja v notranjosti njegovega telesnemu očesu nevidnega eteričnega telesa, njegove duše.

Meseno telo človeka ni nič drugega kakor samo po sebi mrtva, neživa ovojnica njegovega pravega »jaza«; je tako rekoč okorna pomožna naprava njegove v njem bivajoče duše, s pomočjo katere se ljudje v svoji materialni, torej snovni obliki sporazumevajo in opravljajo zunanja dejanja. Ko pa telo ostari ali zaradi bolezni postane za dušo neuporabno, tako da ji ne more več služiti, tedaj duša skupaj z v njej bivajočim duhom oziroma pravi duhovni človek kot lahkotno eterično vozilo zapusti svojo grobo, samo po sebi neživo ovojnico in se loči od svojega mesenega telesa, prav kakor metulj izstopi iz svoje nežive, kožne ličinke. S tem se seveda preneha gibljivost telesa, ki jo je navsezadnje omogočala samo živa duša; to pa ljudje imenujemo umiranje ali smrt.

Pripravljen sem na to, da bodo skeptiki (neverujoči) to trditev označili za nepravilno in morda rekli: »Zunanje telo je samo življenje, meso je življenje.« Da bi svojo trditev dokazal, bi lahko takšen skeptik ugovarjal: »Če na primer pokončamo živo ribo in jo takoj nato s prerezom razdelimo na dva dela, se bo repni del še nekaj časa prav tako dobro premikal kakor glava.« Da pa bi zavrnil takšne in podobne, popolnoma neutemeljene dokaze, moram odgovoriti: čeprav lahko snovno ločujemo ali razstavljamo, je prav tako nemogoče ločiti duhovno od materialnega, kakor je na primer nemogoče prerezati sončne žarke ali zrak na kose, čeprav oboje vendar še spada k snovnemu, le v bolj prefinjeni obliki.

Dokler se duša še ni popolnoma umaknila iz svojega snovnega bivališča, ki ga nerada zapusti in s katerim je trdno povezana kakor polž s svojo hišico, oziroma dokler se od njega ni popolnoma ločila, dotlej duša še vedno povzroča gibanje svojega snovnega, samo po sebi mrtvega telesa.

Ker je duša duhovna, je nesmrtna; duhovno bo obstajalo še naprej za vse večne čase, ker je Bog, ki je Večni, prvotno iz Sebe ustvaril vse in ker je Bog kot najvišji Duh večno trajajoč, mora zato tudi vse, kar je duhovno izšlo iz Njega in kar izhaja iz Njega, obstajati za vse večne čase. Kar pa snovni človek, torej telo, snovno ustvari, vse to zapade minljivosti, ker materijo znova použije materija. Duhovno torej nikoli ne more miniti, ker izvira iz prvinskega vira večnega življenja.

Duša človeka je torej, kakor je bilo že prej pojasnjeno, oblikovana po človeškem telesu

oziroma mu je enaka po obliki in je zato prav tako individualna kakor zunanje, vidno telo. Razlika med njima je samo v tem, da je duša, torej eterično duhovno telo, tako prefinjena, da prežema vso materijo in je zato s svojimi mesenimi očmi prav tako ne moremo zaznati kakor okoliškega atmosferskega zraka.

Čeprav je tukaj vse pojasnjeno le v kratkih obrisih, je vendar dovolj jasno razloženo, kaj sta naše telo in naša duša; zdaj pa poskusimo čim bolj jasno pojasniti, kaj je naše najbolj notranje, naš duh.

Duh človeka si nenehno prizadeva za kar najbolj neomejeno svobodo. Ko pa njegova ovojnica, torej človek, stori grešno ali nepravično dejanje, se duh v človeku vznemiri in takšno vznemirjenje opisujemo z besedami: »Pritisne ga vest, kliče ga vest, vest ga muči.« Da, dragi bralec, to je ob takšnih dogodkih resen, sveti opozorilni glas, ki te svari, ki v tebi tiho kliče in te vznemirja; to je glas tvojega Očeta in Boga!

Posebnost delovanja človeškega duha se kaže še v naslednjem: če na primer kdo živo in močno misli na prijatelja, znanca ali sorodnika, ali če mati, ki se za kratek čas oddalji od svojega majhnega otroka, nemirno in zaskrbljeno misli nanj, bo človek, na katerega so usmerjene misli, postal vznemirjen; toda takšno vznemirjenje človek vedno občuti samo v središču svojega telesa, v svojem srcu!

Iz tukaj navedenih razlogov lahko sklenemo, da se z močnim razmišljanjem na drugega človeka vzpostavi duhovna povezava in da je torej v človeku navzoče tudi duhovno.

Duh človeka je, povedano še z nekaj besedami, popolna podoba Gospoda in ima v sebi iskro oziroma žarišče Božjega bistva; da, v sebi, in sicer v najbolj notranjem delu srca, nosi Neskončnega, od najmanjšega do največjega, v popolnoma božanski obliki. Duh ima torej vse v sebi; nič drugega ni potrebno kakor odpreti njegove oči, da bi v sebi zagledal neskončno čudežno bogastvo.

Vse duhovno nasploh po svoji naravi posega v naravno, da bi ga privedlo do višjega namena; da, ves vidni svet je duhovno, oblečeno v materijo, in tudi mi ljudje zato nismo nič drugega kakor duhovi, oblečeni v snovno. Prav zato je vsak človek nezavedno v povezavi (to je v občestvu) z duhovnim svetom.

* * *

Temeljito smo torej razložili trojnost človeka, ki kot taka vendar tvori samo eno bitje, in lahko, dragi bralec, zanesljivo verjameš, da nisi prišel na svet zaradi zemeljskih namenov, temveč si državljan dveh svetov, namreč materialnega, vidnega in duhovnega, nevidnega (1*) sveta. Nisi prišel na svet samo zato, da bi jedel in pil, služil denar ter se predajal zemeljskim užitkom in minljivemu zemeljskemu blišču; ne, tvoje življenje ima izključno duhoven, vzvišen in nedoumljivo svet namen, kajti nekoč smo izšli od Očeta in se moramo prostovoljno, z lastnim prizadevanjem in bojem, duhovno razvijati, torej poduhoviti, da bi se vrnili v večno domovino, k Njemu, Vsemogočnemu, ki je Ljubezen Sama. Zato je kratko zemeljsko življenje pripravljalna stopnja za večno zavestno, nikoli končano življenje duha.

Ljudje pa, ki se tukaj na Zemlji ne menijo za svoj duhovni razvoj, ki jim je ničevo posvetno najpomembnejše, duhovno življenje ter njihov Bog in Oče pa samo postranska stvar, bodo nekoč v onstranskem življenju morali stopiti na dolgo in naporno pot. In čeprav

se bodo tisti, ki so potopljeni v posvetnost, temu neverno posmehovali, so lahko vendar prepričani, da bodo nekoč ozdravljeni svoje nevere.

Od vsega posvetnega, kar so naredili za svojega boga, se bodo nekoč morali ločiti; vsak dan, da, vsaka ura, ki za vse večne čase odteka, jih približuje uri ločitve, ko bodo morali po prehodu v onstranstvo priznati tisto, kar so v svojem zemeljskem življenju imeli za neresnico in zavračali kot nevredno pozornosti. Tedaj pa bodo morali nositi tudi posledice svojega neupoštevanja, dokler po težkih bojih postopoma ne pridejo k razumu in nazadnje priznajo Njega, ki jim je bil v zemeljskem življenju postranska stvar. Tedaj Ga bodo prosili, naj jim izkaže milost, vendar bodo dobili tudi odgovor: »Kako dolgo sem ti dajal čas za razmišljanje in zakaj Me šele zdaj, nazadnje, priznavaš?«

2. Trojnost Boga

Ko smo si zdaj ustvarili osnovno predstavo o lastnem jazu, pojdimo nekoliko dlje in razložimo trojnost Boga.

Nedvomno je nekoč obstajal čas, ko je bil večni, neskončni, neomejeni, svetlobe in zraka prost vesoljni prostor vse materije, torej vsega snovnega; ni mogel obstajati niti drobec prahu, iz katerega bi lahko nastali in se razvili nešteti velikani svetov, o katerih velikosti si človek ne more ustvariti nobene predstave, kajti materija je končna in vse končno je nedvomno imelo tudi svoj začetek. Toda Eno je moralo obstajati od večnosti in je tudi obstajalo od večnosti, ne da bi imelo začetek, in to je najvišje Bitje, PraBitje, ki ga imenujemo Bog. Kakor čas in neskončni vesoljni prostor, v katerem se **celoten** sistem nezadržno pomika naprej, nista mogla imeti začetka, tako je tudi to PraBitje, Bog, obstajalo od vse večnosti. Bog mora biti torej od večnosti zavestno, misleče in samodelujoče Bitje; kajti če ne bi bilo tako, tudi nič ne bi moglo nastati in priti v bivanje, še manj pa biti poklicano v življenje, saj lahko življenje ustvari samo življenje, mrtvo ali neobstoječe pa nikoli ne more ustvariti življenja!

Bog je kot najvišji Duh zavestno življenje v za nas ljudi nedoumljivo visoki potenci in prav iz tega zavestnega življenja je lahko izšlo samo zavestno življenje.

Čista krščanska teozofija nas uči: Ko v neskončnem, večnem vesoljnem prostoru še ni bilo ničesar razen Boga, je PraBitje Bog od vse večnosti počivalo kakor zarodek v materinem telesu; toda v tem VseBitju se je vzgibovala večna Ljubezen. Ta večna Ljubezen se je v Bogu vedno silneje vzgibovala in se združila z Modrostjo in Močjo v Njem, in Bog je rekel: »Postavimo bitje zunaj Sebe, ki Me bo znova ljubilo,« kajti Bog kot Pravir večne Ljubezni oziroma večna Ljubezen (2*) v Njem je hrepenela po izmenjujoči se ljubezni.

Ko se je torej večna Ljubezen v Bogu vzgibovala, hrepenela po ljubezni v zameno in se združila z Modrostjo in Močjo v Sebi, da bi postavila bitje zunaj Sebe, je bilo to již tudi uresničeno, kajti volja v Bogu je že izvršeno dejanje.

To bitje, ki ga je Bog postavil zunaj Sebe in ki je nosilo ime »Satana«, je bilo, ker je izšlo iz Boga, čistega PraBitja, tudi božansko čisto in neomadeževano; kajti kar je izšlo iz najčistejšega, najvišjega Bitja, iz Pravira Ljubezni-Očeta, Modrosti-Sina in Moči-Duha, združenih v Bogu, je moralo biti tudi neomadeževano čisto in je nosilo v sebi Božje.

Večna Ljubezen je tega angelskega duha Satana kot prvorojenca obdarila ne samo s tako veliko močjo, da je bil tudi on, podobno kakor njegov Stvarnik, po dani mu volji sposoben postavljati bitja zunaj sebe, temveč mu je dala tudi svobodo volje, vendar so bile temu angelskemu duhu Satani hkrati postavljene določene meje, ki jih imenujemo zapovedi in ki jih ni smel prestopiti. Če je Satan želel uporabiti svobodno voljo, ki mu jo je Bog v Svoji milosti podaril, je moral najprej v najgloblji ponižnosti prositi svojega Stvarnika za Njegov blagoslov; moral se je torej v ponižnosti in ljubezni podrediti svojemu Bogu in Stvarniku.

Satan pa je začutil moč v sebi, da lahko svojo voljo uporabi, ne da bi prej prosil svojega Stvarnika za blagoslov; prestopil je to zapoved, nenehno ustvarjal neštete množice duhovnih bitij zunaj sebe in tako je nekdaj visoki angelski duh v svoji samoljubnosti vedno globlje padal, dokler ni postal nasprotni pol Boga, svojega Stvarnika.

Večna Ljubezen v Bogu, torej Oče v Bogu, pa se je usmilila duhov, ki so padli skupaj s Satano, se znova združila z Modrostjo in Močjo v Sebi ter rekla: »Utirajmo ubogim bitjem, ki so odpadla od Mene, pot nazaj, da se bodo lahko vrnila k Meni.« Tako je postalo potrebno ustvarjenje vidnega, materialnega, torej snovnega sveta, ki se je v dolgem obdobju razvoja (3* z zgoščevanjem oblikoval okoli duhovnega.

To od Boga odpadlo duhovno, ki je izšlo iz Satane, torej nečisto duševno, je bilo zaprto, vklenjeno v materijo, iz katere se mora najprej nezavedno, od človeka dalje pa zavestno, z notranjim vzgibom, ki si prizadeva navzgor, izmotavati iz stopnje v stopnjo, da bi se prečiščeno, očiščeno vseh grehov, vrnilo k Praviru večne Ljubezni, večnega življenja, k Bogu.

Človeške duše torej izvirajo iz najgloblje globine; so duševne specifike (deli duše) Satana (Luciferja), ki jih ta še naprej oddaja iz sebe v prepričanju, da se bo s tem razbremenil in osvobodil bremena, ki ga pritiska; ne ve pa, da mora s tem nenehnim oddajanjem svojih delov duše služiti Bogu.

Od stopnje do stopnje se je človeška duša nezavedno prebijala skozi celotne sisteme kraljestva narave; da, prepotovala je celotno mineralno, kamninsko, rastlinsko in živalsko kraljestvo ter se skozi nenehen boj prebijala naprej, dokler ni na Zemlji v človeku končno dosegla najvišje stopnje. Toda med tem prebijanjem duševnega skozi posamezna kraljestva je bilo to podvrženo Božjemu zakonu prisile, medtem ko duša, ko je v človeku dosegla svojo najvišjo stopnjo, ni več podvržena Božjemu zakonu prisile, temveč ima na tej najvišji stopnji svobodno voljo; tedaj pa je bil in je vanjo položen tudi del nebeškega Očeta Samega, torej duh. Duša je svobodno voljo od Boga prejela samo zato, da bi se z v njej bivajočim duhom, ki ji ga je dal Bog, prostovoljno vrnila k Njemu, česar pa nikoli ni mogoče doseči brez boja (4*).

Duh v nas, ker izhaja od Boga Samega, je torej čist in neomadeževan; v nas je vzgib, da slutimo in razumemo višje stvari, da lahko mislimo na višje Bitje; v sebi nosi ljubezen do svojega nebeškega Očeta, od katerega je izšel in h kateremu se želi vrniti; daje nam vzgib k višjemu prizadevanju in izpopolnjevanju. Prav zato, dragi bralec, smo prišli na svet, da bi svojo dušo poduhovili, da bi po čistosti postala povsem enaka duhu, ki prebiva v njenem srcu in ki ji ga je dal Bog. To pa se lahko zgodi samo z iskreno, hrepenečo ljubeznijo do našega nebeškega Očeta in s premagovanjem vseh zemeljskih užitkov in poželenj, vsega

zemeljskega blišča! V tem je boj! Prostovoljno moramo sprejeti ta boj, v nenehnem oziranju h Gospodu in v iskreni ljubezni do Njega. Svetu daj samo tisto, kar zahteva od tebe, nič več; vse drugo uporabi za svoj duhovni napredek na poti v večno domovino, iz katere si nekoč izšel.

Mi ljudje smo torej nosilci nekdaj od Boga odpadlega visokega angelskega duha Satane, ki se zdaj imenuje Lucifer ali Satan.

Samo skozi težke boje moramo doseči zmagovalno palmo, da bi zato nekoč uživali tudi najvišje blaženosti v polni zavesti svojega večno trajajočega življenja.

3. Naš odnos do Boga

Vsekakor moramo ljudje tukaj na Zemlji v celoti izpolnjevati svoje dolžnosti, vendar mora biti naša glavna pozornost usmerjena v razvoj in poduhovljenje naše duše. V popolnem zaupanju, ljubezni, ponižnosti in trdni veri se moramo povsem podrediti in izročiti Njemu, ki nas je poklical v bivanje.

Naj torej nihče ne toži nad usodo, nihče naj ne obtožuje našega nebeškega Očeta, če človek ni blagoslovljen z zemeljskimi dobrinami, ki so nične, brez vrednosti, pripadajo samo smrti in so vendar podvržene minljivosti; kajti Bog za to ni kriv in ni odgovoren za strašne razmere, ki vladajo na naši Zemlji. Temveč si je človeštvo takšne razmere ustvarilo samo, ker je tako globoko padlo v materializem, ker hlepi in koprni samo po posvetnem, vse sveto pa tepta z nogami in tako zelo zanemarja najvišjo zapoved, namreč: »Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe in Boga nad vsem!«

Dejavno izkazujte ljubezen do bližnjega in je ne imejte samo na jeziku, kajti brez ljubezni do bližnjega si ni mogoče zamisliti resnične, notranje ljubezni do nebeškega Očeta.

Ko potem nekoč človek, ki živi izključno posvetno, pride v najtežje položaje svojega življenja, ko mora spoznati, da od drugih ljudi ne more pričakovati pomoči, se šele tedaj, v svoji skrajni stiski, obrne k najvišjemu Bitju, k svojemu nebeškemu Očetu; šele tedaj v svojem obupu sklene roke in prosi Boga za pomoč. Torej je Bog zanj dovolj dober samo takrat, ko potrebuje pomoč.

Takšni ljudje, ki uživajo v zemeljskih radostih in imajo smisel samo za posvetne užitke, se v svoji duhovni slepoti vedno bolj oddaljujejo od svojega Boga in Očeta, dokler jih nekoč ne zadene hud udarec, za katerega menijo, da ga ne bodo mogli prenesti. Toda takšen udarec usode je tedaj budilka od zgoraj, ki naj jih spomni, da človek ne sme prestopati in zlorabljati meja svoje svobodne volje. Tedaj je to usmiljena ljubezen našega nebeškega Očeta, ki želi s hudimi udarci usode – ki pa si jih človek pripravi sam s tem, da se odvrne od Vsemogočnega – zablodelega priklicati nazaj na pot spoznanja.

Blagor njim, ki se tukaj na Zemlji v boju ozirajo k nebeškemu Očetu, ki v Svoji usmiljeni ljubezni želi Svojim otrokom samo najboljše, in ki ta boj vztrajno izbojujejo; blagor vsem ljudem, ki jih je trpljenje, ki naj bi jih odvrnilo od posvetnega, tako utrudilo in omehčalo, da so spoznali, kako jim zemeljski užitki in posvetne radosti, ki zadovoljijo samo za trenutek, ne morejo prinesti prave sreče in miru duše.

Blagor njim, ki so se tedaj v ljubezni, ponižnosti, zaupanju in trdni veri povsem izročili Njemu, ki drži v Svoji močni roki vse niti usode! Ko se tedaj približa poslednja ura tvojega življenja, se ne boj smrti, kajti smrti ni, temveč gre samo za odložitev našega snovnega telesa, naše mesene ovojnice, ki jo tedaj slečemo kakor obrabljeno suknjo.

Naj vsak človek pomisli, da je zemeljsko življenje samo kratko obdobje, da tukaj ne more ostati in da s seboj v onstranstvo ne more vzeti ničesar od posvetnih zakladov, na katere je navezan z dušo in telesom, kajti vse mora pustiti tukaj: položaj in bogastvo, čast in ugled.

Naj vsi kratko obdobje svojega zemeljskega življenja izkoristijo za to, da se resno pripravijo na večno, zavestno življenje v onstranstvu. Ko bodo tja prispeli, jim bo namreč neizmerno težko nadoknaditi tisto, kar so tukaj na Zemlji zamudili, in najbridkejše kesanje bo tedaj neizogibna posledica. Zato naj bo vsakomur, ki bere te večno resnične besede, tukaj z dobrim namenom svetovano, naj se zaradi lastnega zveličanja in blaženosti z vso resnostjo oklepa vsebine te knjige, da bi lahko že tukaj na Zemlji doživel in užival to, kar je pisec tega dela sam izkusil.

Ne verjemi, dragi bralec, da se lahko tisti, ki so se predajali samo posvetnemu ter si prizadevali le za posvetne užitke in zaklade, takoj po odhodu s tega sveta vrnejo k našemu Bogu in Očetu. To je nemogoče, kajti kakor duša zapusti svojo mrtvo ovojnico, prav tako in nič drugače bo stopila v onstranstvo; iste želje, ista poželenja in isto hrepenenje po zemeljskem bo ohranila tudi tam. Vse dokler ne bo – kakor je zapisano v Svetem pismu – plačala zadnjega vinarja, to pomeni, dokler ne bo postopoma odložila vso zemeljsko nesnago in se po dolgem boju ter težkem prizadevanju naučila spoznavati, da se je mogoče k Prvobitnemu viru večne Ljubezni vrniti samo po ljubezni, in sicer po notranji, iskreni ljubezni.

Kar je torej človek tukaj na Zemlji brezbrižno zavrnil, bo moral pogosto šele po dolgih obdobjih nadoknaditi tam onstran; kajti blaženosti in večne radosti nam v onstranstvu ne bodo kar tako položene v naročje brez lastnega truda in težko priborjenega zaslužka.

Nekateri učitelji in predstavniki krščanskega nauka učijo: »Kdor ne veruje v Boga, bo od Boga sojen in obsojen; pride v pekel in mora ostati v pogubljenju do sodnega dne, k Bogu pa se ne more več vrniti, tudi če bi hotel.«

To je nesmisel, velika zmota, ki je nastala zaradi napačne razlage Svetega pisma. Vsaka duša, pa naj še nosi svojo v bistvu mrtvo meseno ovojnico ali pa jo je že odložila, je namreč vedno sposobna nadaljnjega razvoja, četudi v onstranstvu v stokrat in tisočkrat težjih razmerah kakor tukaj na Zemlji. Kar je mogoče tukaj v eni sami uri doseči v spoznanju in ljubezni do našega nebeškega Očeta, za to so v onstranstvu pogosto potrebna tisočera zemeljska leta; medtem ko nedolžen otrok, ki se poslovi s tega sveta, tam onstran v zelo kratkem času napreduje v spoznanju, za kar človek pogosto potrebuje vse svoje zemeljsko življenje.

Spoznanje izvira iz neskončnega večnega Boga, zato je tudi spoznanje brez meja, brez konca. Vedno višje se vzpenjamo v spoznanju, ljubezni in ponižnosti do Očeta tam zgoraj, vse do večnosti; nikoli ne bomo prišli do konca tega vzpenjanja in z vedno večjimi blaženostmi ter radostmi je povezan tudi napredek v ljubezni do Vsemogočnega Boga in

Očeta.

V pravoslavnem krščanskem nauku je – kakor je bilo že prej omenjeno – Bog predstavljen kot kaznujoči sodnik. Pravi se: Bog kaznuje tistega, ki greši. Vsak dober kristjan pa ve, da je v Bogu usmiljena ljubezen. Če je slednje povsem pravilno in resnično priznano – da je namreč v Bogu usmiljena ljubezen –, je vendar v nasprotju s tem, če se uči in veruje, da Bog, ki je sam nad vsem usmiljena Ljubezen, kaznuje (Jn 12,47-48).

Prvobitni vir večne Ljubezni, iz katerega vse nastaja in je nastalo, nikoli in nikakor ne more kaznovati. Če na primer človek ravna proti Božji zapovedi in stori nepravično dejanje, se Bog od tistega, ki greši, prav toliko oddalji, kolikor se ta oddalji od Boga. Kazen, ki je neizogibna posledica greha, pa takšen človek ne prejme od Boga, temveč od Božjega nasprotnika, Satana, k kateremu se je obrnil s tem, ko se je odvrnil od Boga; od tistega, ki mu služi, mora po logični posledici namreč pričakovati tudi svoje zasluženo plačilo. Bog pa v Svoji usmiljeni ljubezni dopušča kazen do določene meje, da bi s tem ljudi privedel k poboljšanju in jih znova vrnil na pravo pot .

V Svetem pismu piše: »Kogar ima Bog rad, tega vzgaja.« Pri tem pa ne smemo razumeti, da Bog kaznuje tistega, ki ga ima rad, temveč da Bog tistega, ki ga ljubi, vzgaja. Zato naj tudi tisti, ki nedolžno trpijo ali so celo nedolžno obsojeni na zaporno kazen, takšno usodo razumejo kot vzgojno sredstvo, ki ga Bog uporablja za napredek njihovega duhovnega človeka. Po drugi strani pa so takšni nedolžno trpeči »domnevno« kazen tisočkrat zaslužili za druge grehe, ki so jih storili, saj smo vsi ljudje brez izjeme grešniki.

Prav tisti, ki jih prizadenejo hudi udarci usode, bi se morali svojemu nebeškemu Očetu zahvaljevati za milost, da jih vzgaja za Svoje otroke; kajti Bog jih je postavil v prednost pred tistimi, ki se izgubljajo v posvetnem in jim je vse zemeljsko vrednejše od večnih radosti in večne blaženosti. Naj torej takšni v svoji duhovni slepoti še naprej drvijo po poti, ki so si jo izbrali, dokler se zadihani ne zgrudijo in morajo nazadnje vendar spoznati, da s svojim egoizmom, grabežljivim kopičenjem denarja ter pohlepom po ugledu, slavi in časti ne bodo prišli prav daleč, kajti tudi tukaj velja: »Do sem in nič dlje!«

Bog ni kaznujoči sodnik, kakor Ga učitelji in predstavniki krščanske vere tako radi prikazujejo – Njega, vse dobrega in usmiljenega Boga! V Bogu je, kakor že omenjeno, samo usmiljena ljubezen, ki zaradi našega lastnega dobra, zaradi naše duše, dopušča preizkušnje, da bi duša prišla na pot svojega poduhovljenja in očiščenja.

Kot primer za zgoraj povedano: Nekdo se ves čas svojega zemeljskega življenja za Boga skoraj ni zmenil ali pa morda vanj sploh ni veroval, vendar je živel kot pošten človek, ki je svojim soljudem vedno stal ob strani, jim pomagal in preziral nepravična dejanja. Sprašujem: ali naj bi bili takšni ljudje samo zato, ker se v svoji zmoti niso menili za svojega Boga, od usmiljenega, vsemodrega nebeškega Očeta obsojeni na večno pogubljenje?

In če takšna duša, ki v svojem zemeljskem življenju ni verovala v Boga, šele v onstranstvu spozna svoje napake, pride do spoznanja in se želi v ljubezni približati svojemu usmiljenemu Bogu; ali naj bi takšnega skesanega človeka ljubeči Oče zavrnil in rekel: »V svojem zemeljskem življenju nisi veroval Vame in zato moraš biti zdaj pogubljen!?« (Jn 3,16)

Obžalujem takšne uboge ljudi, ki tavajo v zmoti in temi ter drugim pridigajo kaj takega in

med ljudmi širijo tako popolnoma sprevržen nauk! Če bi Bog obsodil vse tiste, ki na Zemlji niso verovali Vanj, pa so šele v onstranstvu prišli do spoznanja in se želijo v ljubezni in ponižnosti skesano približati svojemu nebeškemu Očetu, potem Bog ne bi bil sama pravičnost, usmiljena ljubezen in ponižnost.

Vsemogočni kot nebeški Oče svoje otroke, ki se želijo vrniti k Njemu, vedno znova z veseljem sprejema, bodisi tukaj na Zemlji bodisi v onstranstvu. Sama po sebi mrtva mesena ovojnica, ki je ogrnjena okoli duše, namreč ni odločilna, temveč šteje samo ljubezen, kadar se v srcu prebudi do nebeškega Očeta. Zato naj vsak resno premisli o tem in si z vsemi močmi prizadeva, da bi tukaj na Zemlji dosegel vse, kar je zmožen doseči; kajti – kakor je bilo že rečeno – začetek napredovanja v onstranstvu je neizmerno težak. Življenje za tiste, ki šele tam želijo stopiti na pravo pot – na katero je treba stopiti po nespremenljivem Božjem zakonu –, ni prav nič rožnato. Takšne uboge duše tam živijo bedno življenje, dokler se postopoma ne prebudi njihova ljubezen do Očeta!

4. Poslednji dan

Kar zadeva poslednji dan, na katerega naj bi bili po verovanju poznavalcev Svetega pisma vsi tisti, ki naj bi jih vseusmiljeni ljubeči Bog obsodil na pogubljenje, obujeni, ta dan ni nek oddaljen, vnaprej določeni čas, v katerem naj bi bili vsi naenkrat obujeni, kakor se žal zmotno uči in razume. Ne! Poslednji dan je za vsako posamezno dušo dan, ko se po lastni svobodni volji vrne k svojemu nebeškemu Očetu ali pa se od Njega odvrne!

Nazadnje želimo še opozoriti, da v onstranstvu ni nobenega omejenega prostora, ki bi se imenoval pekel, kajti v onstranstvu ni ne navzven omejenih prostorov ne časa; tam je samo večnost. Pekel ni zunaj, temveč je v človeku, vendar v onstranstvu notranjost postane navzven vidna. V človeku so najgloblje muke, ki si jih človek zaradi lastne krivde nakoplje sam! V človeku pa so tudi samo tedaj najvišje blaženosti, ko si jih je priboril skozi boje in z ljubeznijo do nebeškega Očeta.

Vedno se uči in govori o veri, toda o ljubezni le malo. Vsekakor mora vera v Boga pognati trdne korenine in biti neomajna, vendar sama vera še ne povzroči življenja; in čeprav je v veri nedvomno navzoče duhovno življenje, vera vendar rodi premalo sadov, s katerih uživanjem bi se življenje lahko okrepilo do višje potence. Vera brez ljubezni je hiša, od katere stoji samo še obzidje; ljubezen je in ostaja temeljno načelo, samo ona je nosilec in gonilna sila vsega ustvarjenega in vsega, kar se ustvarja, kajti nebeški Oče je vendar sama Ljubezen, Prvobitni vir večne Ljubezni, iz katere smo ljudje kakor kaplja iz neskončnega morja in h kateri se moramo po lastni svobodni volji, očiščeni in prečiščeni vse zemeljske nesnage, po Božjem zakonu vrniti! Zato nam je Bog dal najvišjo zapoved, v kateri so vse zapovedi zaobsežene: »Ljubi Boga nad vsem in svojega bližnjega kakor samega sebe.«

5. Kdo je Bog?

Da bi vedeli, kdo je naš Bog, se moramo vrniti k že prej omenjeni razlagi trojnosti Boga. Kakor je človek, kakor je bilo že povedano, sestavljen iz telesa, duše in duha in ta

trojnost vendar tvori samo eno bitje, tako je tudi Bog individualno eno samo Bitje.

Nadalje že vemo, da Oče pomeni Ljubezen, Sin Modrost, Sveti Duh pa Moč oziroma Voljo in da je ta trojnost kot najvišji Duh obstajala od vse večnosti. Prav tako smo že večkrat opozorili, da je Prvobitni vir vsega življenja in vsega bivajočega, kar je nastalo in nastaja, samo Ljubezen v najvišji potenci; in ker Ljubezen v Bogu pomeni »Oče« in izviramo iz večne Ljubezni , smo vsi ljudje po logični posledici Božji otroci - da, še več: otroci Očeta! Zato naj bi, kakor nas uči Kristus, v molitvi klicali »Očeta«! Kajti Bog pomeni vse uničujoči, vse požirajoči ogenj. Da, ves vidni svet bi se zrušil vase; vse stvarstvo bi se v trenutku razkrojilo in izginilo v nič, kajti materija je Božje prekletstvo, ker je nastala zaradi greha in ker Bog kot najčistejše Bitje poleg Sebe ne more trpeti ničesar nesvetega in grešnega. Toda večna Ljubezen (5*) v Bogu, iz katere je vendar vse izšlo, se usmili vsega šibkega in padlega in zato vse tudi ohranja ter vse znova kliče k Sebi!

V Janezovem evangeliju, v 1. poglavju, 1. vrstici, piše: »V začetku je bila Beseda, Beseda je bila pri Bogu in Bog je bila Beseda.« Toda preden nadaljujemo, moramo začetek tega svetopisemskega izreka podrobneje preučiti; kajti če je bila Beseda v začetku in je Bog Sam Beseda, bi to pomenilo, da je Bog nekoč imel začetek. Beseda oziroma Bog pa ni imel začetka, zato je razumljiveje, če rečemo:

»V Pratemelju, v PraBitju je bila Beseda, Beseda je bila pri Bogu in Bog je bila Beseda.«

V 14. vrstici istega poglavja pa nadalje piše: »In Beseda je postala meso in prebivala med nami«; torej je Bog prevzel meseno telo in živel kot človek med nami pod imenom Jezus Kristus. Bog Sam je v najgloblji ponižnosti vstopil v grešno, z grehom obremenjeno materijo, da bi Svoje otroke rešil popolnega propada. Modrost (Sin), v kateri je Ljubezen (Oče) in ki ima Ljubezen v Sebi, je učila ljudi, Svoje otroke, ter jim kazala pravo pot, po kateri naj bi hodili duhovno. Da, večna Ljubezen v mesenem telesu Jezusa Kristusa se je v najgloblji ponižnosti odpovedala Svoji Moči in dovolila, da so Jo Njeni zablodeli otroci pribili na sramotilni les, na križ; toda prav s tem, s to najglobljo ponižanostjo in z nam nedoumljivo ljubeznijo ter nepojmljivo ponižnostjo je Jezus Kristus dosegel najvišje, kar je bilo mogoče doseči. Dosegel je popolno zmago nad Svojim nasprotnikom (Satanom) in zlomil želo smrti!

Če je torej, kakor je bilo tukaj jasno pojasnjeno, Bog Sam prevzel meseno telo in pod imenom Jezus Kristus stopil na našo grešno Zemljo, potem Kristus, kakor uči Sveto pismo, ni samo naš vidni Bog, temveč je še več: On je naš vseh Oče in mi smo Njegovi otroci.

Obstaja samo en sam Bog, ki je in bo od večnosti do večnosti, in to je Jezus Kristus, naš Oče, ki Ga je nekoč nosila naša grešna Zemlja; toda kako zelo je krščanski nauk izkrivljen zaradi napačnega razumevanja in razlaganja Svetega pisma! Človek pa prav zato, ker se je preveč izgubil v posvetnem, ne more doumeti in razumeti, da je Jezus Kristus Jehova, oprijemljivi Bog, Oče Sam, in da Ga je treba tudi klicati Oče.

V slepi vnemi se še naprej pridiga in uči troje-boštvo, posledica tega pa je, da človeštvo ostaja v nejasnosti! Toda čisti Božji žarek, duh v srcu naše duše, ki je del večne Ljubezni, zahteva razjasnitev; brez počitka priganja k napredovanju, k vzpenjanju, k večni Ljubezni, k večni domovini, ki nas večno osrečuje. Od tod nemir v človeku, od tod iskanje duhovnega, čiste, neponarejene božanske hrane. Mnogi sicer iščejo, vendar tega, kar

iščejo, v svoji zablodi ne najdejo, prav zato, ker jim je razumsko znanje pomembnejše od čiste, božanske Modrosti, od tistega, kar zahteva duh v notranjosti srca!

Ali je potem kaj čudnega, da se je, ker krščanski nauk še ni razumljen, iz njega oblikovalo toliko sekt in da so iz njega izšli razkoli? In ker so zaradi napačnih pojmovanj iz tega tako preprostega krščanskega nauka nastali razkoli in razhajanja v mnenjih, nam to vendar jasno dokazuje, da je krščanski nauk kljub temu, da je od njegovega obstoja minilo že skoraj dva tisoč let, sicer postal dobro poznan, vendar še ni razumljen.

Kristus nam pravi v Janezovem evangeliju, 14. poglavje, 6. vrstica: »Jaz sem pot, resnica in življenje; nihče ne pride k Očetu razen po Meni.« S tem nam Kristus pravi: Nihče se ne vrne k večni Ljubezni drugače kakor po imenu Jezus Kristus, kajti v Njem je bila vsa polnost Božanstva in On v Ljubezni, ker so Modrost, Ljubezen in Moč božanske in neločljive.

Nadalje je v istem poglavju od 7. vrstice naprej zapisano: »Če poznate Mene, poznate tudi Mojega Očeta. In odslej Ga poznate in ste Ga videli.«

Tedaj Mu Filip reče: »Gospod, pokaži nam Očeta in zadosti nam bo.« Jezus mu reče: »Toliko časa sem že pri vas, pa Me še ne poznaš? Filip, kdor vidi Mene, vidi Očeta. Kako moreš potem reči: ›Pokaži nam Očeta‹?«

V Janezovem evangeliju, 10. poglavje, 30. vrstica, piše: »Jaz in Oče sva Eno.«

Da, celo v Stari zavezi, pri Izaiju, 9. poglavje, 6. vrstica, piše: »Kajti otrok nam je rojen, Sin nam je dan, oblast je na Njegovih ramenih; in imenoval se bo Čudoviti, Svetovalec, Močni Bog, Večni-Oče, Knez miru.«

V navedenih svetopisemskih mestih nam Kristus Sam pravi, da je naš Oče, in resnično, iz Njegovih ust ni nikoli prišla neresnična beseda. Kristus nas vendar tudi uči, ko pravi v Luku, 11. poglavje, 2. vrstica: »Ko molite, molite: ›Naš Oče‹.« Torej naj kličemo večno Ljubezen v Bogu; in če nam Kristus izrecno pravi, da je On v Ljubezni in Ljubezen v Njem, da sta On in Oče Eno, torej Eden in Isti, ter nadalje, da bo po Svojem odhodu z Zemlje izlil Svetega Duha, to je Božjo Moč, na Svoje učence, česar pa more storiti samo Vsemogočni Bog Sam, potem nam ni treba ločevati trojnosti Boga in iz nje delati troje-boštva, s čimer bi krščanstvo še naprej vodili po poti zmote.

Sprašujem: Zakaj se teh tukaj navedenih mest Svetega pisma ne uči tako, kakor nas jih je učil Kristus? Sprašujem: Zakaj se pri poučevanju tako bojijo besed najvišjega pomena in najgloblje resnice?

Prav zato, ker si učitelji krščanske vere kljub svoji priučeni modrosti sami ne znajo natančno razložiti trojnosti Boga; in žal je treba to povedati:

Obstajajo predstavniki krščanskega nauka, ki se imenujejo Božji služabniki, pripadajo tako imenovani moderni teologiji in niti ne verujejo v čudeže, ki jih je naš Oče vseh nas izvršil v Svojem zemeljskem življenju. Takšne Božje služabnike lahko samo globoko obžalujemo in pomilujemo. V svoji modrosti, svojem svetnem znanju in razumskem znanju se namreč čutijo previsoko, da bi sploh verjeli v čudeže; da, lastno razumsko znanje jim je pomembnejše od Božje modrosti.

Razen Jezusa Kristusa ne obstaja nobeno višje Bitje, noben drug Bog! Kdor pa išče drugega Boga, išče zaman; in če pomislimo, da je Vsemogočni Bog lahko ustvaril svetove

in življenja zunaj Sebe, kako Mu v Svoji vsemogočnosti in neomejeni ljubezni ne bi bilo mogoče Samemu prevzeti mesenega telesa pod imenom Jezus Kristus tukaj na Zemlji, da bi Svoje otroke z lastnim poučevanjem in opominjanjem vodil na pot, ki vodi nazaj k Njemu? Kristus nam vendar pravi: »Dana Mi je vsa oblast v nebesih in na Zemlji.« Tukaj nam dovolj jasno pravi, da je On Sam vsemogočni, Vsemogočni Bog! In resnično, dih iz Njegovih ust bi zadostoval, da bi v trenutku razkrojil vse Svoje stvarstvo v nič; toda Oče (6*) se je usmilil pogreznjenega človeštva, da bi ga privedel do najvišjih blaženosti, ki ga čakajo v onstranstvu. Vse Svoje otroke želi kot ljubeči Oče poklicati k Sebi; nikogar ne želi videti izgubljenega.

Če nam je torej iz vsega doslej povedanega razumljivo, da je Jezus Kristus kot večni Bog seveda tudi naš Oče, potem najdemo pri Marku, 10. poglavje, 17. in 18. vrstica, navidezno veliko nasprotje, zaradi katerega bi lahko verjeli, da Kristus ni Bog Sam, kajti na navedenem mestu piše: »Ko je odšel na pot, je nekdo pritekel, pokleknil pred Njim in Ga vprašal: ›Dobri Učitelj, kaj naj storim, da bom podedoval večno življenje?‹ Jezus mu je rekel: ›Zakaj Me imenuješ dobrega? Nihče ni dober razen edinega Boga.‹«

Po dobesednem pomenu Kristus v tem svetopisemskem izreku sicer pravi, da ni Bog, toda pojasnilo je dano v nekaj besedah. Kristus kot meseno telo, ki je vendar vzeto iz materije in v katerem je bila kljub temu vsa polnost Božanstva, se je moral vedno v najgloblji ponižnosti podrejati Svojemu notranjemu Božjemu Bitju in delati samo to, kar je od Njega zahteval Njegov notranji Bog. Svojo dušo in Svoje meseno telo je moral poduhoviti in pobožanstviti, da bi duša in telo postala povsem enaka Njegovemu notranjemu Bogu, Njegovi v Njem bivajoči večni Ljubezni (Očetu) - da, tako rekoč z Njim zraščena v Eno.

In ko je rekel: »Zakaj Me imenuješ dobrega? Nihče ni dober razen edinega Boga«, je Kristus s tem hotel povedati, da je Njegovo zunanje telo še vedno v boju s svetom, z materijo, ki jo je moral premagati in si jo podrediti; obenem pa nam je hotel s tem reči: Glejte! Jaz, vaš Vzor, vaš ljubeči Bog in Oče, sem prevzel telo greha, ki ga v najgloblji ponižnosti popolnoma podrejam volji Svojega notranjega Boga. Pojdite po poti, po kateri hodim pred vami, stopajte po Mojih stopinjah, sledite Mi, kajti samo tako lahko podedujete večno življenje.

In nadalje, ko je Kristus molil k Svojemu Očetu, ima to isti pomen: brezpogojna poslušnost in globoka ponižnost Njegovega zunanjega telesa (7*) pred Njegovim notranjim Bogom. Kristus je molil k Svojemu Očetu, torej k večni Ljubezni v Njem, in ta Božja Ljubezen (Oče), torej Bog Sam, je nato Svojemu zunanjemu telesu vedno povedala, kaj naj stori. Tako je Kristus obujal mrtve in delal čudeže, kadar je to od Njega zahtevala Božja Ljubezen v Njem; toda ko je Kristus na križu zaklical: »Oče! V Tvoje roke izročam Svojega duha!«, je to pomenilo: »Ti, večna Ljubezen! Moj ves jaz kot Kristus naj se vrne Vate; Moje meseno telo naj odslej za vso večnost popolnoma pobožanstveno obdaja Tebe, resničnega Boga, Stvarnika nebes in Zemlje.« Tedaj je zunanje telo Jezusa Kristusa opravilo veliko delo. Njegova duša in Njegovo meseno telo sta postala popolnoma enaka Njegovemu notranjemu Bogu, z Njim Eno, »En Duh«, in prav zato je Kristus nazadnje lahko zapovedal, naj se vrne k Njemu.

Toda ko je Kristus na križu glasno zaklical: »Moj Bog! Moj Bog! Zakaj si Me zapustil?!«, se je s tem v poslednji uri še popolnoma podredil Svojemu Božjemu Bitju. To veliko dejanje do poslednjega konca je bilo še vedno izraz najgloblje ponižnosti zunanjega Kristusa pred Njegovim notranjim Božjim Bitjem v Njem.

Človek! Premisli o neskončni ljubezni in nam nedoumljivo globoki ponižnosti našega Boga, našega Očeta Jezusa Kristusa, ki se je iz čiste ljubezni do Svojih zablodelih, grešnih otrok odpovedala Svoji Moči in zaradi naših grehov prestal bolečo smrt na križu. Premisli, da je On, naš sveti Oče Jezus Kristus, šel pred nami in da Mu moramo slediti. Premisli, da nas je On prvi ljubil in da Ga moramo mi znova ljubiti z vsemi žarki svojega srca, kajti samo to je pot, po kateri moramo hoditi, da bi se vrnili k Njemu; druge poti ni!

6. Veliki petek

Prejel od Gopoda E. S. Hbg. 1. marca 1891

1 Kako slovesno in resno zvonijo zvonovi v zvoniku!
Ljudi k božjemu hramu vleče v valujoči reki;
Kako, da je danes tišje v vrvežu sveta?
Mnoga srca hrepenijo po večni Božji ljubezni!
Kako prijetno jim postane, ko se jim približa Božji mir.
Veliki petek je!

2 Veliki petek!
Na katerega je nekoč v preteklosti bila na križ pribita večna Ljubezen;
za naše grehe in muke; vas, posmehljivce, mar ne preveva kakšen svet trepet?
Ljubezen je namreč umrla za vas, tudi vi lahko le prek nje živite!
Dana vam je še zadnja priložnost za spreobrnitev.
Veliki petek je.

3 Veliki petek, ti slediš v Jezusovemu življenju, polnem Božje ljubezni.
Nujno potrebuješ Kristusovim trpljenjem, ki je zaključilo njegovo zemeljsko bivanje
prinesel si žalost tistim, ki so Te lahko vidno objeli,
polni so bili negotovosti glede Njega,
njihova srca so bila polna skrbi in tesnobe,
ali je on resnično Bog; ali je v njem Božja moč?
Veliki petek je.

4 Veliki petek mora še danes priti v naše notranje življenje,
preden lahko sonce ljubezni v celoti razlije svoje žarke,
tiste Božje žarke, ki budijo v vstajenje;
vendar mora staro srce prej popolnoma propasti
z vso svojo zlobnostjo in zvijačnostjo.
Veliki petek je tu!

Kristus je nam ljudem pokazal, da je mogoče premagati materijo; zato je bilo tudi Njemu mogoče delati čudeže. Pokazal nam je, da lahko poduhovimo ne samo svojo dušo, temveč tudi svoje po sebi mrtvo meseno telo, in sicer tako zelo, da lahko tudi meseno telo vzamemo s seboj v onstranstvo.

Jezus Kristus, naš Oče, nam je utrl pot in nam pokazal, kako naj živimo, da bi dosegli tisto, kar mora človek tukaj na Zemlji po Božjem zakonu doseči. Pokazal nam je, da ljudje nismo prišli na svet zaradi zemeljskih namenov, temveč da ima zemeljsko življenje izključno duhoven namen: poduhovljenje naše duše in našega telesa, da bi telo, duša in duh postali »en duh«.

Doumi zdaj, dragi bralec, da je Jezus Kristus resnični Bog sam in da nad Njim ali poleg Njega ni nobenega drugega Boga. Doumi, da je Jezus Kristus sama večna Ljubezen, iz katere je izšlo vse neskončno čudovito stvarstvo. Iz večne Ljubezni smo izšli tudi mi, ubogi in nemočni ljudje, kot njeni otroci, ki nas večna Ljubezen obdaja s tako veliko ljubeznijo in skrbjo; po nespremenljivem Božjem zakonu pa se moramo ljudje nekoč vrniti k Njej. Doumi torej, da je Jezus Kristus naš Oče, Njemu se moramo z vso srčno ljubeznijo popolnoma izročiti in Ga v svojih molitvah klicati samo »Oče«, kakor nas vendar uči tudi Biblija.

Zdaj si moramo ponovno zastaviti vprašanje: »Če je v vsej neskončnosti samo en sam Bog, najvišje in edino božansko Bitje, in če Bog kot najvišje Bitje, kot Pravir vsega ustvarjenega, za vladanje svojemu velikemu stvarstvu ne potrebuje nobene druge opore, kako je potem mogoče, da ljudje to božansko bitje, ta en Duh, ki ga sestavljajo Oče, Sin in Sveti Duh, še vedno razčlenjujejo na tri samostojna božanska bitja ter mirno še naprej učijo in oznanjajo neko »trojno-božanstvo«? Vsi imamo samo enega nebeškega Očeta (8*), trojnost Boga pa obdaja božansko telo, Jezus Kristus; zato je Jezus Kristus Oče vseh nas, kakor je bilo že prej dovolj jasno razloženo.

Ali je torej čudno, da ljudje v svoji samovšečnosti še naprej razčlenjujejo trojnost svojega edinega Boga, zaradi česar nekateri ostajajo v nejasnosti in zmoti ali pa celo popolnoma obrnejo hrbet krščanskemu nauku? Nebo in Zemlja bosta prešla, toda Besede našega Očeta ostanejo večno.

Mogočni žarki duhovnega sonca, ki je skoraj doseglo zenit, bodo kmalu prodrli skozi gosto meglo, ki obdaja Zemljo in človeštvo. Resnično, kmalu prihaja čas z vso resnostjo, ko bo Vsemogočni uveljavil svoje svete pravice in bo človeštvo privedeno do spoznanja, da moramo stopiti na duhovno pot in pustiti vse mrtvo tega sveta. Prostovoljno in z veseljem moramo vzeti križ na svoja ramena ter z iskreno ljubeznijo in v najgloblji ponižnosti slediti Njemu, ki je zaradi rešitve svojih otrok najprej Sam prevzel križ nase in dovolil, da so ga Njegovi otroci telesno usmrtili.

7. Poduhovljenje človeštva

Poduhovljenje človeštva, da, vsega sveta, ki po neomajnem Božjem zakonu skoraj neopazno in postopoma napreduje skupaj z nadaljnjim razvojem človeštva, bo nekoč povzročilo, da bo tukaj na Zemlji znova vzpostavljen izgubljeni raj, kjer bo tedaj duh

govoril z duhom. In prav tako kakor v naravi nič ne miruje in vsa kraljestva narave nezadržno napredujejo k vse večji prefinjenosti, tako napreduje tudi duhovno izpopolnjevanje človeka, to je duhovno izpopolnjevanje (9*) ljudi po poti ljubezni do nebeškega Očeta Jezusa Kristusa, še preden bi bila duša potegnjena globlje v posvetno blato, torej še preden bi se ljudje popolnoma izgubili v posvetni modrosti in jo imeli za višjo od Božje modrosti (10*), ki jo lahko dosežejo samo skozi boj in v ljubezni do nebeškega Očeta Jezusa Kristusa.

Dragi bralec! Ker torej nisi prišel na svet zaradi zemeljskega, temveč zaradi duhovnega namena, si zaradi lastnega zveličanja prizadevaj slediti tistemu z iskreno ljubeznijo, ki je tudi zate na križu prelil svojo kri, da bi ga po koncu svojega zemeljskega življenja lahko gledal iz obličja v obličje. Kdor pa se tukaj na Zemlji ali celo še v onstranstvu upira volji in moči svojega Stvarnika, si s tem nakoplje duhovno smrt.

8. Kaj pomeni duhovna smrt?

Že dovolj smo razložili, da je človeška duša od spodaj, da izvira iz najglobljih globin, da se je skozi vsa kraljestva mineralov, kamnin, rastlin in živali pod zakonom prisile, ki ga je določil Bog, po notranjem vzgibu vzpenjala navzgor, se z bojem prebijala od stopnje do stopnje vse do človeka in v njem na Zemlji dosegla najvišjo stopnjo; od človeka pa se mora po svobodni volji, z bojem proti vsemu zemeljskemu in v najtesnejši ljubezni, poduhovljena vrniti k Očetu.

Da pa bi lahko bolje razumeli, kako nastopi duhovna oziroma večna smrt, naredimo primerjavo z našim telesom: kakor je slednje sestavljeno iz celičnega tkiva in je zato razgradljivo, tako je tudi naša duša, torej naše eterično, individualno telo, sestavljena iz skupkov duševnih specifik ali, povedano še jasneje, iz zgoščenih duševnih delcev, ki so se med njenim vzpenjanjem vse do človeka združevali. Kakor je torej naša sama po sebi mrtva mesena obleka, ki jo nosi duša, sestavljena iz množice drobnih delcev in je zato razgradljiva, tako je razgradljiva tudi naša duša, ki je prav tako sestavljena iz množice drobnih delcev; vendar se lahko razgradi samo tedaj, ko se, kakor je bilo že pojasnjeno, v onstranstvu še naprej upira sili Vsemogočnega Očeta. Tedaj se v onstranstvu duh, ki prebiva v duši in je, kakor že vemo, del nebeškega Očeta samega, ob neizrekljivo strašnih mukah loči od svojega eteričnega telesa, torej svoje duše. Ta se nato razgradi vse do najmanjših posameznih duševnih delcev, da bi se znova vrnila na najnižje stopnje materije. To je samo-krivdna poguba posameznega duhovnega človeka, katerega zavest je s tem za vso večnost izgubljena.

Zato se moramo vedno znova vračati k temu: hudo je za tiste uboge ljudi, ki se popolnoma predajo svetu, ki ne vedo, kako bi v svojem egoizmu in skoposti kopičili denar na denar, ki se ženejo za razkošjem, bliščem, lišpom, častjo in slavo ter verjamejo, da bodo svojo srečo našli v takšnem mrtvem ničevju. Takšne uboge, pomilovanja vredne duše, ki se morda še posmehujejo tistim, ki so stopili na duhovno pot, ne čaka nič rožnatega, temveč strašno onstranstvo, kjer bodo morale prenašati svoj bridki obstoj, dokler se po dolgih bojih postopoma ne bodo začele z ljubeznijo oklepati njega, ki jih je

kot pravir večne ljubezni poklical v bivanje.

Vse je treba izboriti, predvsem pa ljubezen do našega nebeškega Očeta Jezusa Kristusa, Vsemogočnega, večnega Boga, Stvarnika vseh svetov in vseh bitij; kajti brez boja ni zmage, ni lovorik, ni veselja, ni sreče in ni miru; vse si je treba izboriti, bodisi tukaj bodisi v onstranstvu.

9. Očetova beseda

Že v uvodu tega malega dela smo opozorili, da njegovo jedro ni nič izmišljenega in ni človeška stvaritev, temveč temelji izključno na resničnih razodetjih našega nebeškega Očeta Jezusa Kristusa, razodetjih, ki jih od njega prejemamo že več kot petdeset let.

Dobro se zavedamo, da je tukaj jasno osvetljeni nauk kamen spotike tako za pravoverne vernike in mnoge svetopisemsko verujoče, ki ostajajo zgolj pri dobesednem pomenu in si Biblijo razlagajo po svojih lastnih predstavah, kakor tudi za materialno misleče ljudi. Da, marsikateri svetopisemsko verujoči človek po svojem mnenju veruje v razodetja, saj jih v obilju najde zapisane v Bibliji; toda če takšnim ljudem, ki si domišljajo, da stojijo v trdni veri, pred oči dejansko postavimo sedanja razodetja v tiskani obliki, njihovi navidezno močni veri zmanjka trdnosti kakor kaplji vode pod svetlimi sončnimi žarki in takšnih razodetij ne priznajo kot tistih, ki prihajajo od Gospoda. V hudi zmoti namreč mislijo, da morajo razodetja, če jih daje Gospod, najprej priti po njih. Naravnost pravijo: »To so razodetja hudobnih duhov, samega Satana, ki se kaže v podobi svetlobe.«

Prvič naj bo takšnim ubogim kristjanom zastavljeno vprašanje: Ali je Božji nasprotnik (11*) sploh zmožen dajati razodetja, ki kažejo na božanski izvor, razodetja, ki nas vedno spodbujajo k ljubezni do Boga in poslušnosti Bogu? Drugič pa naj bo takšnim kristjanom, ki želijo biti verni, dano še zelo preprosto pojasnilo: Če se je nekdo popolnoma izročil Kristusu, našemu Bogu in »Očetu«, kakor to zahteva in terja čisti krščanski nauk, ter ga priznal za tistega, ki v resnici je, tedaj Satanu nikoli in nikdar ne more biti mogoče zlomiti moči Vsemogočnega Boga; kajti če se človek popolnoma izroči nebeškemu Očetu, se vendar ne izroči Satanu. Kako bi mogla temna moč potisniti na stran Vsemogočnega Boga?! Ali takšni neverujoči verniki res verjamejo, da lahko mesečina zasenči svetlobo žarečega sonca? V tem ni samo nevednost, temveč že ošabnost takšnih ubogih kristjanov, ošabnost pa je že Satanova zanka.

Poleg tega: Če ti ljubi kristjani, ki se tako oklepajo dobesednega pomena, verjamejo, da morajo razodetja, če jih daje sveti Oče, najprej priti po njih, je to že iz preprostega razloga nemogoče: prvič, ker Kristusa še niso dobro spoznali in doumeli, in drugič, ker že vnaprej gojijo dvome, s čimer si pravzaprav sami na čelo vtiskujejo pečat svoje šibke vere.

Hkrati pa dodajamo, da se čista krščanska božanska modrost (12*) ne želi bojevati proti drugačnim mnenjem, temveč je v največji meri dovolj strpna, da vse ljube kristjane, ki v sebi resno čutijo prizadevanje za duhovni razvoj, da bi težili k večni ljubezni, iz katere smo nekoč vsi izšli in h kateri se bomo tudi vsi vrnili, priznava za prave kristjane in jih bratsko sprejema. Toda s krščanskega stališča se čutimo dolžne iskalcem, ki so glede svojega nauka v zmoti, pokazati najbolj ravno pot. Po drugi strani pa se še posebej čutimo dolžne vse tiste, ki živijo samo za svet, opozoriti, da bodo po odhodu s tega sveta zavestno

prestopili v drug duhovni svet in bodo tam z grenkimi in težkimi boji morali doseči tisto, kar bi lahko tukaj v svojem zemeljskem življenju zlahka dosegli, vendar v svoji omami od sveta niso menili, da bi bilo vredno truda.

Navzgor! Tja vodi pot nazaj v večno domovino in vsi ubogi ljudje potrebujemo za svoje prizadevanje po vzponu tudi moč našega Očeta Jezusa Kristusa; brez njega smo nič in brez njega tudi ničesar ne zmoremo, ne glede na to, ali kdo stoji v duhovnem spoznanju ali ne! Nihče se tudi ne more ponašati s tem, da stoji duhovno višje od drugih, in če kristjani, ki želijo biti verni, mislijo, da so v svoji veri na boljšem ter da so Bogu bliže kakor drugi ljudje, potem pri takšnih ubogih »verujočih« kristjanih to ni nič drugega kakor obsodbe vredna prevzetnost, ošabnost, ki jih približuje Satanu bolj kakor nebeškemu Očetu.

Kdor želi biti resnično pobožen in se približati Gospodu, mora biti najprej v najgloblji notranjosti svojega srca ponižen, kajti brez ponižnosti je približevanje Očetu tam zgoraj nemogoče. Toda nešteto kristjanov je, zlasti v sektah, ki se imajo za pobožne, v svoji pobožnosti pa so ujeti v globoko zmoto, da so brez greha, da jim je Kristus s svojo smrtjo odvzel grehe ali, kakor pravijo, da je Kristus s svojo za njih prelito krvjo opral njihove grehe! Ubogi kristjani, ki se tako oklepajo dobesednega pomena in zato zapadajo v takšno brezdanjo zmoto! Kristus je sicer v nekem smislu trpel za naše grehe, in sicer tako, da nam kot naš nebeški Oče, kadar grešimo, odpusti, če v sebi občutimo globoko kesanje in ga iz vsega srca prosimo odpuščanja.

Grešniki pa smo vsi ljudje brez izjeme, verujoči ali neverujoči. Vsak človek greši vsak dan, bodisi z dejanji bodisi z mislimi, zavestno ali nezavestno. Nihče, noben človek na vsej Zemlji, ni brez greha, in kdor se v svoji domnevni pobožnosti hvali, da je brez greha, se že odvrača od Boga in nato v takšnem praznem samoljubju tone globlje kakor neverujoči.

Kako pogosto lahko slišimo tudi od nekaterih, da, celo od večine kristjanov, da je Bog kot najčistejše bitje nedostopen. Toda tisti, ki so v takšni šibki ali zmotni veri, sami s svojo šibko vero delajo svojega Boga in Očeta nedostopnega; takšnim popolnoma manjkata trdno zaupanje in prisrčna ljubezen do našega nebeškega Očeta Jezusa Kristusa. Če bi bil Bog resnično nedostopen, potem v Bogu ne bi obstajala ljubezen, s tem pa ne bi obstajalo niti vse stvarstvo, še najmanj pa tako »modri« ljudje, ki se v svoji domišljavosti povzdigujejo nad svojim Bogom.

10. Kristus, rojen brez greha

Če pogledamo zgodovinsko izročilo o čudežnem rojstvu Gospoda, si moramo reči: Večina človeštva ne more doumeti, da je bil Kristus rojen brez sodelovanja moškega. Toda samo materialno misleči ljudje so tisti, ki ne morejo dojeti in razumeti tistega, kar presega področje njihovega posvetnega mišljenja. Takšnim ljubim kristjanom lahko le povemo in jim znova zastavimo vprašanje: »Ali ne bi bilo vsemogočnemu Bogu, ki je lahko postavil vse stvarstvo in vse življenje zunaj sebe, mogoče tudi brez sodelovanja moškega – tega ubogega bitja, ki pred Gospodom ni nič – tukaj na Zemlji prevzeti meseno telo, da bi v svoji neizmerni ljubezni svoje otroke rešil popolnega propada in jih sam učil pod imenom

Jezus Kristus?«

Premislite vendar, koliko slabši bi bil danes položaj človeštva, če krščanske vere, ki vendar obsega ves svet, ne bi uvedel Bog. Judovsko kraljestvo je bilo tisočkrat razdrobljeno in je moralo prenehati biti samostojno kraljestvo, ker judovsko ljudstvo ni hotelo priznati svojega Mesija.

Marija je edina rodila Zveličarja brez sodelovanja človeškega bitja. Kristusovi bratje in sestre so bili Jožefovi otroci, Kristus pa je bil med njimi najmlajši. Marija je živela čisto, kakor še nikoli na Zemlji ni živela tako čista in neomadeževana žena; zato je lahko svoje meseno telo tudi tako zelo poduhovila, da ga je mogla vzeti s seboj v onstranstvo. Toda prav zaradi tega je žal velik del človeštva zapadel v zmoto, da je začel Marijo častiti kot svetnico in jo imeti za posrednico svojih molitev h Gospodu. Takšni kristjani v svoji slepi gorečnosti verjamejo, da bodo prej uslišani in deležni milosti, če njihove molitve po Mariji pridejo do Gospoda. Kot rečeno, je to duhovna slepota!

Če želimo kot otroci našega nebeškega Očeta, ki je vendar sam najusmiljenejša ljubezen, nekaj prositi, se moramo z iskreno ljubeznijo, v najgloblji ponižnosti, s trdnim zaupanjem in vero obrniti neposredno nanj samega in se ne skrivati za drugimi bitji v prepričanju, da bodo naše želje tako prej izpolnjene. Enako napačno in prav taka duhovna slepota je, da si takšni ljubi kristjani tukaj na Zemlji postavljajo božjega namestnika, pred katerim klečijo in ga imenujejo »sveti Oče«!

Edini in samo edini sveti Oče je Bog sam kot Jezus Kristus! Nad Jezusom Kristusom ni nobenega višjega bitja, nobenega drugega Boga, nobenega drugega Očeta, pod njim pa še najmanj obstaja kakšen sveti Oče, ki bi bil tukaj na Zemlji sposoben zastopati mesto vsemogočnega Boga; kajti nebeški Oče, ki drži vajeti vladanja nad vsem stvarstvom in neskončnim duhovnim svetom v svoji vsemogočni roki, lahko tukaj na Zemlji s svojim vsemodrim vodstvom z vsem opravi sam, ne da bi moral za pomoč prositi šibkega človeka.

11. Pravo čaščenje Boga

Razkošne obrede Bog prezira! Obredno bogoslužje je malikovanje. Če želimo častiti nebeškega Očeta, Mu svojega čaščenja ne smemo izkazovati z zunanjim videzom, z zunanjim ničvrednim bliščem, temveč je srce (13*) edini pravi prostor, kjer lahko častimo Njega, Očeta.

Mi ljudje smo pred nebeškim Očetom nič in tudi brez Njega ne zmoremo ničesar, kajti vse, kar imamo in kar si pridobimo, bodisi duhovne bodisi materialne dobrine, je Očetova last, ki nam jo v Svojem usmiljenju in Ljubezni daje samo v upravljanje; toda upravljati jo smemo samo po Njegovem smislu. Toda mnogi ljudje, ki so si nekaj pridobili in prisvojili, gledajo bahavo, zaničevalno in ošabno zviška na druge, kakor da bi jih morali njihovi soljudje občudovati in se pred njimi ponižno priklanjati.

Neskončno veliko je tudi ljudi, ki so trdno prepričani, da bodo po zapustitvi zemeljskega življenja počivali v Bogu. Prvič, pot nazaj k Očetu je tudi v onostranstvu še dolga in naporna, in drugič, v onostranstvu prav tako ni počitka duha kakor tukaj na Zemlji, kajti popoln počitek pomeni mirovanje, mirovanje pa je že smrt! Počitek duha v onstranstvu je

njegovo delovanje, kajti tam obstaja samo večno delovanje v ljubezni do našega bližnjega, torej do naših bratov in sester ter do našega nebeškega Očeta Jezusa Kristusa; prav s tem dosegamo svojo blaženost in izpopolnitev, ki traja vso večnost, ne da bi kdaj postali popolnoma enaki Očetu vsega ustvarjenega.

Vemo, da tako verujoči kristjani, ki želijo biti verni, kakor tudi tisti, ki živijo za svet, dvomijo o razodetjih, ki so nam dana v krščanski teozofiji; prav tako pa vemo, da lahko Kristus, naš nebeški Oče, tudi danes, prav tako kakor pred tisoči leti, govori Svojim otrokom in občuje z njimi – in z njimi tudi občuje – ter da veliki dogodki, ki bodo vse človeštvo prebudili iz njegovega smrtnega spanja, zagotovo ne bodo izostali, tako gotovo, kakor Sonce stoji na nebu in razsvetljuje našo Zemljo. Ti dogodki bodo ljudem pokazali, da nad nami vendar vlada Vsemogočni in da ne smemo prestopiti meja svoje svobodne volje, da se ne bi popolnoma pogreznili in zadušili v blatu materializma. Da, On, naš ljubi Oče, nam bo pokazal, da zahteva vse, kar je izšlo iz Njega in kar izhaja iz Njega, znova poduhovljeno nazaj k Sebi, kajti vse počiva v Njegovi Vsemogočni roki. On in nihče drug je Tisti, ki nas bo iz tega sveta navideznega prenesel v drugi, duhovni svet, da bomo nekoč v Njegovi sveti bližini uživali blaženosti nad blaženostmi, ki se bodo stopnjevale iz večnosti v večnost.

To je naš končni cilj!

12. Notranji svet

Prejel Jakob Lorber 17. decembra 1841

1 Res globoko v človeškem srcu
je kraj brez bolečin
in obsijan z sveto lučjo.
Tam tiho počiva notranji svet.

2 Tiho lebdijo brez tožbe
tam sence grenkih dni,
končno postanejo svetle
pri svetem izviru življenja.

3 Tu se izkazuje resnično
dobro vsako bežno minuto in
prinaša osvobojeno prevare,
resnično srečo v življenju!

4 In resnične ure prijateljstva
bo ovil večni venec.
Tudi zvok, z bolečino izsiljen
se razblini v veselo pesem!

5 O svet v notranjosti srca!
Samo na vroč dan bolečine,
boš našel skrita vrata in
ozko pot do njih!

6 Če te stiska teža življenja
in v praznini sveta
ne zasije nobena zvezda,
pobegni v ta notranji svet!

7 Ko na višini tvojega življenja
pihajo viharji črnega dvoma
in se tvoja vera ne drži ničesar,
pobegni v ta notranji svet!

8 In potem na cilju potovanja
ti bo dobro in bo tančica življenja
tiho in nežno padla,
Me boš našel v tem svetu

9 Ta svet si moraš izbrati
saj bo tebe samega osvetlil.
To je Moj svet v tebi
tvojega življenja območje!

10 Česar tvoje oči še niso videle
in tvoje srce še ni občutilo,
tega te je na življenjski poti svet
oropal iz roke tvojega Svetega Očeta!

13. Duh in njegovo telo

Prejel Jakob Lorber 24. junija 1843

1 V ubogi sobici truplo leži,
okrog njega prijatelji stojijo,
še enkrat v bled obraz zrejo v tišini in jočejo,
v žalovanju nemo molčijo.

2 Minila strastna je moč vseh teh dni,
a solza žalosti nikdar ne presahne;
saj kmalu bo treba živeti brez nje,
ki tako dobra in pobožna bila je!

3 Ko zapusti ona žalni prostor
in se v spalnico svojo umakne,
kjer ji globoko objokovanje prepreči,
da zaspala bi in v žalovanju bedi,

4 tam siva senca v mesečini zdrsne
navzdol k nosilom v soju mehkem.
Kajti preden truplo v grob položijo,
bi ga rad še zadnjič videl, v daljnem.

5 »Torej te imam,« reče, »zapuščenega,
kot obleko sem te odložil.
Komaj verjamem radosti te,
v kateri moje bitje zdaj bori se.«

6 Jaz, svobodno, čisto bitje zdaj sem,
lahkotno krilat, jasen in čist.
Novo oblačilo mi prelepo se zdi,
mnogo plemenitejše od starega tist'!

7 O smrt! – kako blaga, lahka si bila,
ko v spanju si me k sebi odnesla!
O, kako blagoslovljenega se čutim
in veselja neizmernega polnega!

8 Kako me misel vznemirja zdaj,
da le za počitek kratki hip
me truplo znova bi objelo s svojo mrtvo,
težko gmoto vseh ni!

9 Kako si me k mrtvim užitkom vleklo,
o telo, pogosto čez mojo voljo!
Koliko sem s tabo trpeti moral za pičlo plačo,
za smrti dobiček sramotni!

10 A zdaj začutim trepet usmiljenja
in tu se moram zahvaliti tebi;
če golo je bilo naše skupno življenje,
brez tebe preprosto ne mogel bi biti!

11 Slutim, da si mi radosti dalo,
da tisti, ki v spanju zdaj mirno slonijo,
iz duše so sonca glave
v sliki lepote radostno obudili.

12 Ko so sladki toni obušno zveneli,
ko dlan prijateljeve dlani stisnila se je,
ko naročje srečo je mojo objelo
in celo ustnica ljubezen začutila je.

13 A zdaj si ostalo povsem samó.
Zato potuj v grob samó ti!
Jaz vse imam lepše tam zgoraj,
tam, v nebu najčistejše modrine ni!

14 Le eno moti moj redki mir
in srce mi z melanholijo polni:
Tisti, ki sem jih spodaj pustil,
se preveč bolečini predajajo skromni!

15 Slišim jih zopet močno objokovati me,
sladki spanec jih ne osveži več!
Kako rad bi se vam prikazal,
obdan v najsvetlejši,
najčistejši svetlobe meč!

16 Kako rad bi vam razodel,
kakšna radost me obdaja zdaj!
A vas bi bilo preveč strah,
saj se duha prerojenega bojite vsak kraj!

17 Zato bom čakal tam na pragu
in le skrivoma pogledal za vami.
In ko vas val spanja oblije,
pridem s tihimi koraki k vam in vami.

18 Tam stopil bom k tvojemu čelu,
z rahlim sapnikom te bom obvejal,
te blagoslovil, za tebe ljubeče molil
– kajti takšen je ta sveti običaj.«

Iskalcem resnice vseh smeri toplo priporočamo, naj osrednjo življenjsko luč iščejo v krščansko-teozofskih spisih.

Opombe:

1* Neviden zato, ker meseno oko ne more videti ničesar duhovnega.
2* Ljubezen v Bogu pomeni »Oče«, Modrost pomeni »Sin«, Moč oziroma Volja v Bogu pa pomeni Svetega Duha; in tako je Bog kot trojnost Oče, Sin in Sveti Duh oziroma, drugače povedano, Ljubezen, Modrost in Vsemogočnost, samo eno samo Bitje od večnosti.
3* Šest stvaritvenih dni je šest stvaritvenih obdobij, od katerih je eno trajalo več milijonov let. Zato teh stvaritvenih dni ne smemo razumeti kot naših šest delovnih dni, kajti večni Bog ne deli časa na tak način, kakor si to nekateri verujoči v Sveto pismo, ki se oklepajo le mrtve črke, tako napačno predstavljajo.
4* Ta boj je za vsakega človeka tako težak zato, ker je človeška duša satanska in se noče spremeniti. Če se človek poleg tega preveč ukvarja z materijo, je boj tako rekoč izgubljen.
5* Pomensko enakovredno Očetu.
6* To pomeni Ljubezen v Kristusu.
7* Ki ga je moral šele pobožanstviti.
8* Kot trojnost: Oče, Sin in Sveti Duh oziroma jasneje: Ljubezen, Modrost in Moč ali Volja.
9* Kajti po poti mrtve znanosti, svetne modrosti in razumskega znanja ni mogoče doseči ničesar duhovnega.
10* Božja modrost je krščanska teozofija.
11* Božji nasprotnik je vendar sovražnik ljubezni in resnice.
12* Božja modrost je vedno poučevana od Očeta Samega.
13* Tukaj je mišljeno duhovno srce duše, ne materialno srce človeka v mesenem telesu.